Dies iræ

Tallie personer
Trapper
Ødelakt

Dagen ær rasende. Det ær ille. Værdas skinnende byer ær kun støv. Og seklene så skitne og så rådville. Rungende vådelatter tallfester frykta for absolutte dommer og vurderinger og avgjørelser. Dommer som kommer i futurum med strikte diskurser og drønnende basuner. Sånn klinger di. Morgendag for morgendag. Krastina krastina eller manjana roper dagen frykteli eller fryktsomt eller kanskje i ren eller skitten frykt. Bæstefar insisterte på å vaske fruktene grundi. Han inviterte smilende og alvorli til håndvask og fruktvask og gode sanitære forhold. Spytt ikke sa han. Og jæi toet mine hender etter bæste evne vilje og resolutt. Rene hender holdt stolt den rene frukta opp mot munden. Og åt.

Jæi ær forfærdet. Eller kanskje jæi ær befærdet eller ær faren eller ærfaren. Jæi ær stille. Jæi står stille. Selv når jæi går går jæi helt stille på gommisåler og uten å bevege mæi noesteds hen. Eller den veien. Jæi ær dær jæi ær. Aldri andre steder. Og allti varer det ei evihet eller kanskje ei æve. Og aldri kommer jæi bort fra mæi selv om ich bin kein eller ich bin kain og min bror abel ær dø den jævla bonden.

Dies iræ. Eller ær det våres iræ. Eller æri eller ære eller kanskje tenker jæi på æva. Kanskje ær jæi adam. Første person. Kanskje tenker jæi på eva. Andre person. Eller muligens træje person. Han abel. Andre person krever et du av mæi. Og det ær å leve. Love. That's love. Og det ær en type kjærlek. Jæi liker å leke. Jæi leker å like dæi. Jæi elsker å spille. Jæi setter pris på leken. Legger prisen på leken. Løfter den oppover. Eller løfter lekene oppover. Lovpriser æresprisene. Eller

kanskje ævesprisene. Aner jæi noe nå? Ei tid utenom det vanlie. Slækter jæi noen skritt for skritt i tidas generasjonsløp. Tidas ganger og mange løp ær slik at all skrekk og frykt og angst kan føre til eller bli siste person. Men heldivis ær jæi første person for jæi ær forfærdet eller bekymret for nå er tispunktet et anna sted.

Vem spiller pauker og basuner om alle ær døde? Vem holder opp musikantene. Vem ber fryktelie janitsjarer holde opp eller holde kjæft. Eller vem ber. Vem skal kjæfte opp helvetes hærer som marskjerer og kaller sæi gudelie og ligner guder og menneskeslaktere. Ær det vådeville engler med domsbøker og domsslutninger fra tidas morgen som ankommer tidas krastina og manjana og aftenlandene lander utenfor tilværelsen.

Vor har jæi gått. Vordan har jæi gått. Jæi vet ikke. Det ær nåk dærfor jæi forfærdet sitter på trappa og undrer over uenihetene. Eller diskrepansene. Diskodansene stanser ikke panservognene. Det ær utenfor kunstens evner. Men det ær gøy å forsøke.

Det ær gøy å forsøke trappene. Forøke trappene for vilke retninger løper vor. Den veien eller den veien. Trappa går to veier. Opp og ned. Eller en slags bortover. Avhengi av vor jæi står før jæi går. Eller alt hænger av va jæi vill.

Den som står stille står fast.

Vor jæi står før jæi går kan uttrykkes som futurum. Jæi skal gå. Det vil si at jæi skal forlate stedet jæi ær på. Straks ikke nå men straks ær jæi på vei for det ær i framtia Altså futurum. Implisitt i denne framtidie bevegelsen ligger stedet som skal forlates. Kanskje snart. Eller kanskje hun skal gå snart. Eller kanskje hun skal gå senere. To veier. Opp eller

ned. Jæi kan til og me gå baklengs eller forlengs langs en akse langs trappas diagonaler. Uansett. Jæi eller hun går bort eller jæi går mæi bort i retningene. Eller i henne. Det ær ei slags visshet i det. To helt forskjellie veier. To helt forskjellie retninger. To helt forskjellie perspektiver. Hær eller meller jæi forteller dær. Den som står stille står stille. Det står fast. Som stein. Stein ær fast. Håndgripeli. Stein ær fast selv om den ær metamorf. Gneis for eksempel. Litt hærfra og litt dærfra og så kommer komplikasjonene. Alt stresset. Trykket og angsten kanskje. Uvissheta om utfallet eller revolusjonene. Den kjente værda går under og noe nytt oppstår. Gnæis for eksempel. Til nye perspektiver. Det ær fint med nye perspektiver. For da for man eller en. Ei. Da for jæi nye perspektiver. Helt nye. Ser noe anna. Ei anna. Men likevel kjennt. Noe ær noe helt anna men likevel noe lignenne. Mystisk.

Nytt ær nydeli. Det ær dærfor værda skal gå under. Eller skal gå over. Mot noe helt anna. Slik kjærlighetssorger tilslutt blir likegyldiheter og alt ær over. Menneskene går under fordi alt går over. Men menneskene går ikke under før krastina. I mellomtida. Altså i tida mellom nå og tida mellom manjana. Mellom tidene finnes det politikk og det finnes trapper.

Det handler om å velge. Jæi velger fordi det finnes ulike muliheter. Ikke fordi jæi ær et godt menneske men fordi jæi aner eller ser eller antar at det finnes ulike muliheter for mæi. Dærfor velger jæi blant mulihetene. Jæi velger det ene eller kanskje velger jæi det andre. Eller ei helt anna. Det ær ofte flere muliheter å velge blant. Kanskje tre muliheter. Eller fire. Kanskje mulihetene ær uendelie som eviheta. Kanskje di ær rådville og stupore og utømmelie kilder til vilende støv. I den tida i det minste når tida står stille før valget må tas og ingenting skjer ær isolasjon og fornektelse også et valg. Et ingenting. På den ene siden. Men på den andre siden for eksempel ær null og en kanskje binære størrelser men først og kanskje fremst ær det ganske like

størrelser. Å velge en eller å velge null. Ikke identiske men lignende som et løp eller opp eller ned. Men for eksempel bare å måtte velge mellom ei mulihet ær ei tomhet et ingenting et uvalg. Akkurat som tvang eller konsensus. Eller at i denne trappa ær det bare lov å falle nedover.

Jæi undrer over skilnaden mellom forskjeller. Om politikk ær å viske ut skilnader mellom mennesker kan ikke skilnadene være grunnleggende skilnader. En skilnad ær ingen avgjørende skilnad om den kan viskes ut og bety så lite. Da ær skilnaden bare ei bitte lita utvendi mening i et begrep eller et omgrep eller et slags grep på virkeliheta. Det ær større skilnader mellom himmel og jord enn mellom menneskene. Trappas grunnleggende skilnad ligger i retninga. Skilnaden ær opp og skilnaden ær ned. Likevel ær trinnene ganske lignende i begge retninger. Oppover og nedover. Den veien og den veien ær to diametralt ulike retninger. Selv i ei svingtrapp løper trappene i to motsatte retninger. Vertikale retninger og litt i det horisontale kanskje. Helt uenie men i samme løp. For konsensus ær politikkens død. Det mest sentrale med trappa ær periferien utenfor trappa. Det som ær utenfor endepunktene i topp og bunn. Akkurat som i politikken.

Min far ær død. Min mor ær død. Jæi ær forfærdet. Eller bortreist. Eller kanskje rådvill. Muligens har jæi gått mæi vill. Jæi vet ikke helt.

Politikk ær det motsatte av politi mener Jacques Ranciere.

Ei trapp skal ha jevn stigning og samme høyde på opptrinn og nedtrinn i hele trappas lengde. Inntrinn i ganglinjen skal være minimum. Minimum. Skal være minimum femogtjue centimeter. For å unngå snubling og fall bør trapper utformes med tette opptrinn og uten utspring på trinnforkanten. Trapper med rette løp ær lettere å gå i enn trapper med svingete løp. Slik mennesker som ær lykkelie ær

lykkeliere enn mennesker som ær ulykkelie trass alle skilnadene mellom dem eller kanskje på grunn av alle skilnadene mellom dem og som likevel og endeli ær meningsløse. Som for eksempel kjønn inntekt posisjon i samfunnet eller kroppslie funksjoner. Dærfor bør det benyttes rettløpstrapper. Ær ikke det mulig så bruk repostrapper med to eller flere rette løp. Ikke gå det feile løpene. Et løp bør løpes og kanskje helt ut. Dærfor står jæi ofte stille for jæi vet ikke vilke løp jæi skal gå. Skilnadene mine overvelder mæi. En repostrapp gir god vile og bædre plass til å legge sæi ned og ta vare på angsten for det uvisse. Jæi vet det ær et brudd med trappas logiske og vertikale linjer og logiske forutsetninge. Men noen ganger trænger jæi vile. For jæi ær så trøtt noen ganger. Jæi vet ikke vilke ganger men noen ganger og det ær vanskeli å velge mellom gangene jæi bør være mest trøtt i for å frambringe en mest mulig effektiv vile i repostrappen.

Politikk ær kanskje. Eller et slags brudd i et logisk løp eller ei trapp uten trinn eller avstanden mellom bestemmere og di bestemte altså at noen hærredømmer og di andre blir dømt uten tilsvar motsvar forsvar eller uten svar. I stedenfor at makta bare går en vei ovenfra og nedover finnes det politikk. I politikken finnes di fleste slags personer og tall. Politikk ær ikke et prinsipp selv om politikken ær bestemt form entall av substantive politikk men en praksis mellom bestemmere og bestemte. Personene i politikken ær subjekter med egne hensikter og egne tanker og egne stemmer. Politikken ær paradoksalt nok ganske paradoksal fordi handlingene i den ær fulle av motsetninger. Handlingene ær subjektive. I et politisk samfunn med en sunn politikk i en helsefremmet maktutøvelse ær trappebredden minimum nitti centimeter. Minimum. Høyden ær tohundreogti centimeter. Slik blir trapper og politikker sikre og tilfredsstillende å bevege sæi i. Forskriftsmessie.

Kongens ministers sier. Oi konge. Hele årets avling ær fordærvet. Alle som spiser av kornet vil miste fatninga vil finne vannviddet. Skal vi kanskje holde unna noe korn for oss to. Noe korn som ikke ær fordærvet. Slik at vi kan bærge vettet og styre lande på skikkeli vis. Vi må gjøre et valg konge. Og du skal velge. Skal du velge mellom å gjøre noe sier ministeren til kongen. Kongen sier til ministeren. Nei minister. Vi skal velge ikke å gjøre noe. Vi skal velge å spise det samme som folket. Det samme kornet som gir det samme vanviddet. For om vi ikke ær vanvittie når alle andre ær vanvittie da kommer alle til å tro at det ær akkurat vi to at det bare og utelukkende ær vi to som ær vanvittie. Men om vi tegner et mærke i værandres panner da vil vi når vi ser værandre for da skal vi skjønne for da skal vi forstå og innse at vi to også ær vanvittie.

Manjana.

Til vanli ær politikken innenfor vanlihetene mine. Dine. Våre vanliheter. Jæi ær et subjekt. I setninga og i samfunnet. Jæi har subjektive hensikter og en helt egen fornuft. Det ær dærfor jæi heter første person entall. Jæi ær det første menneske. Jæi ær ikke alle mennesker for jæi ær det første mennesket. Jæi ær så deili subjektiv og politisk av mæi. Eller politisk på mæi. Eller kanskje politisk om mæi. Det ær komplisert. Likevel. Jæi ær ikke blind. For jæi ser. For jæi ær ikke blind for henne. Vanlihetene mine sprenges av henne.

Eller vanlihetene sprenges av andre perspektiver. Et perspektiv utgår fra øynene og mot et punkt i rommet eller i værda eller kanskje mot tilværelsen. Det punktet øynene da ser på ligger på ei linje langs horisonten. Altså en horisontlinje. Om man så ser mot et annet punkt. Om en eller du eller jæi eller du flytter blikket og ser et annet sted da flyttes horisontlinjen tilsvarende. Å se ær vikti. Ser du. Skjønner du. For da ser man. Eller kanskje en. Eller ei. Kanskje jæi ser henne. Ser hun

mæi. Da ser jæi ikke sant. Jæi skal bære gneisen flytte steinene dær for di skal dærfra og hit. Eventuelt motsatt. Og jæi skal gå med steinene hele veien fra et perspektiv mot et helt annet perspektiv. Mot ei annen virkelihet. En annen vane. Kanskje ei anna vanlihet. Men arbeidet ær det samme. Det samme og noe helt annerledes på en gang. Revolusjonerende liksom. Som krastina og manjana.

Tar du skulpturer og strukturer og nyhetssendinger og all værdas vanliheter og sprenger dem i stykker da skaper du en ny værd. Ei anna værd som dæretter blir vanli. Ikke ny. Bare vanli. Alt blir til vanliheter. Ikke nye vanliheter men rett og slett helt vanlie vanliheter. Sammenlignet med vanlihetene før i tida før revolusjonene ær ett regelregime byttet ut me ett anna. For regler kan skiftes ut. Di gamle vanlihetene di som var før di tidliere vanlihetene ær gammeldagse nå. Kanskje til og me ukorrekte. Di ær utdaterte vanliheter. Di ær ikke i samsvar med dagens vanlie oppfatninger av va vanliheter skal være. Og når di nye reglene er blitt vanlie ær di helt normale. Normative for det ær allti nå som ær vanli. Presens ær det mest vanlie vi har. Di andre vanlihetene i andre land eller andre tier ær uvanlie for oss og ikke minst for mæi. I bæste fall ær di interessante. Det ær interessant. For skilnadene mellom livene før og etter revolusjonene ær at i dag i vår tid altså nå i presens blant alle våre vanliheter nå ær det helt andre mennesker som skal henges. Di som ble hengt før i tida ær allerede døe. Og kanskje di ær helter me statuer og minnedager. Men slike ting for man ikke jort noe me før etter den neste revolusjonen. Ingenting skjer før revolusjonen skjer og man i morgendagen for hengt dagens bestemmere som gårsdagens kriminelle. Er det håp tror du.

Rættfærdiheta finnes ikke. For den ær bare en konsekvens. Av urættfærdiheta. Det ær ikke muli å skape rættfærdihet om ikke urættfærdiheta først forteller oss va som ær fæil. Urættfærdiheta ær en første bevegelse. Ei rørsle. Ei rørlagt rættfærdihet. Vi legger

rættfærdiheta som brostein i gatene slik at vi kjenner oss trygge og vanlie når vi går eller ikke en gang rikti vet vor vi går hen. Urættfærdiheta hører jemme blant di uvanlie. Di holder liksom til i tredje person flertall. Blant u. Allti hos. U. Vet u. Weet u wat?

Tror du på krastina. Manjana. Eller bare håper du.

Vi skjønner ikke at trappa går oppover om vi ikke samtidi skjønner at den også går nedover. Det ær umulig for trappa å løpe oppover om den ikke samtidi løper nedover. Jæi finnes ikke uten du.

Rættfærdiheta har mange fortrinn. Trappene har like mange opptrinn som nedtrinn. Et inntrinn skal være minimum femogtjue centimeter. Det ær slått fast. Det ær vanli hos oss. Ingen revolusjon kan ta det fra oss. To ganger opptrinn pluss inntrinn ær lik toogseksti centimeter pluss minus to centimeter. Trinn for trinn finnes trapper. I alle sine løp. Om trappa ikke har rette løp bør bredden økes fra nitti centimeter. Det ær komplisert. Jo mer komplisert samfunnet ær desto breiere bør løpe være. Mer politisk liksom. Politikk er å følge et slags løp eller en praksis. Noe som ær vanli. Demokrati ær jo ikke det samme som politikk. Men det ær en form for politikk. Det ville jo være det samme som å si at en heis ær ei trapp. En heis ær ingen trapp selv om den både går oppover og nedover akkurat sånn som trappen gjør det. Bare i et mye trangere løp. Om jæi ær ensom kan jæi finne mæi en heis med en stemme som forteller mæi vilken etasje jæi ær i. Vilke høyder eller dybder jæi ankommer. Noen som forteller mæi noe. Det ær vikti å bli tilsnakket.

Demokrati ær et forhold. Jæi og det andre subjektene blir bestemte og avgjorte. Og brått ær vi et folk. Alle for nye navn og alle vi heter oss om vi ær anonyme eller første person flertall. Vi ær folket. Hær. Trappa ær færdig konstruert og funksjonell eller kanskje til og me dogmatisk.

Folket ær ikke en kvantitativ størrelse men ei slags helhet av opptrinn og nedtrinn. Men. Bare dem som står utenfor og ær rett utenfor kan se bevegelsene og identifisere trappa og alle dem som går opp eller ned. Dær ær en trapp sier di. Og di som ær dem får ikke eller får ikke til å bruke trappa. Bare di subjektene som ær tredje person flertall og innser det kan se va vem første person flertall ær. Slik bare hun kan se vem jæi ær. For va ær vel jæi. Det eneste jæi klamrer mæi til ær et vrængebilde i et spekulum. Bare jæi ser mæi slik. Og det ær helt vanli for mæi.

Ær jæi et får. Gjeter noen mæi. Eller jeter jæi noen. Noen ær kanskje hyrder og noen er fårr. Vilke konsekvenser for det. For mæi. For oss. Dæm. Eller for abel. Eller for eksempel trappa. For trappa vet ikke rikti om den ær en oppovertrapp eller en nedovertrapp. Som politikken ær den sammensatt. Trappa ær ubestemmeli og funksjonell. Som politikken. Som i politikken ær snublefaren til stede. Katastrofene ær immanente. Man gjør vel i å unngå urættfærdihet. Unngå trapper med bare ett opptrinn eller bare ett nedtrinn. En slik entrinnstrapp gir fallfare for alle. Det spilles ingen fanfarer for dem som faller i trappene. Unngå trapper med åpne opptrinn. Åpne torg ær revolusjonære gjemmesteder. Unngå trapper med utspring på trappenesen. For det gir snublefare. Vem vil vel gi farer. Vem vil vel gi urættfærdihet. Det ær forskjell på eller skilnad mellom eller kanskje ulike måter å dytte noen i trappa. Dytte noen oppover eller dytte noen nedover.

Det usikre. Uvisse. All ukunne. Lakrimoser øynene ansiktene og føttene blir rene og dagene ille og salte havet vasker føttene for aske og støv. Konfutatis maledíktis flammis akribus addiktis. Våka me. Våka me. Kom benediktis. Kom velsignete velsignende trapper. Som virker etter hensikten. Eller etter meninga. For det ær ikke selve trappa som ær selveste meninga. Men trappa har ei mening eller kanskje en hensikt med oss. Eller for oss. Kanskje et ansikt til oss. Og det får vi ikke vite om

vi bare står i trappa eller bare beveger oss opp eller ned. Kanskje vi aldri kan vite om trappas eller politikkens meninger eller hensikter før vi går av den og bort fra trappa eller går av med pensjon eller stiller oss utenfor rættfærdiheta. Eller bare dør. Eller.

Kanskje.